

abril

Setmanari d'esquerra

Redacció i Administració: Centre d'Esquerra Republicana: Carrer del 14 d'abril, 6

Any IV

Vilafranca del Penedès, 4 d'Agost de 1934

N.º 153

Contrast

Catalunya ha estat l'àrbitre constant de la República; ella va proclamar-la: ja abans d'instaurar-se havia imposat en el pacte de San Sebastian el reconeixement de la seva autonomia. Després del desastre de les eleccions del novembre passat, hom podia creure que havia deixat de tenir el control i els fets contràriament han demostrat que aquest control el tenia més que mai, fins a l'extrem que amb un govern plenament dretista i un Parlament reaccionari i unitarista ha imposat el seu criteri federal. Situació més desfavorable dintre la República, ja no és pas possible. Unes eleccions podrien portar una victòria a Espanya de les dretes, però, el Parlament que es formés, no seria segurament pitjor que l'actual. Cal, però, tenir en compte que a més del cas de desenvolupar-se la República normalment i dintre de la legalitat amb governs més o menys de dreta o d'esquerra, pot tenir lloc també el fet revolucionari de dreta o d'esquerra. Fos el que fos d'aquests dos moviments, el fet evident és que entrariem en una lluita violenta. Avui, el fet evident és que el partit socialista és un partit organitzat amb forces de xoc, i amb preparació per una lluita armada; per altra part, sabem que passa el mateix amb les extremes dretes; és possible, per tant, que el moviment pendular de la política espanyola aconseguixi tanta intensitat, que, trencant tot equilibri, acabi amb una lluita brutal.

Ara bé: Catalunya no és Espanya. A Catalunya hi ha un nivell general fortament elevat. Les masses proletàries, en la seva gran majoria (hem de tenir en compte que els elements extremistes a casa nostra quasi tots són forasters) són plenament conscients, han sofert les etapes de lluita violenta, de la qual ja han tornat, i estan convençudes que el camí profitós és el de la implantació de la justícia social per vies normals. La classe mitja, conscient també de la injustícia que fins avui ha imperat, comprèn la necessitat d'anar a la reivindicació dels drets de la classe obrera. Dintre la nostra mateixa petita burgesia, hem vist també com el manifest de la U. S. A. també està posat a la raó.

Avui queda solament a Catalunya un partit de dretes propi d'un poble en estat salvatge: La Lliga. Si dissortadament a Catalunya el sector mitjà i conservador fos com La Lliga, i enfront d'aquest hi hagués un partit esquerrista amb la mateixa inconsciència, llavors la nostra situació seria el de la Rússia pre-revolucionària i portar més atenuada la trista situació de l'Espanya actual. Sortosament, els ineptes de La Lliga són tan pocs com els extremistes.

Al revés d'Espanya, en què imperen aquests dos partits, a casa nostra imperen els partits sensats, els partits que, ja dient-se conservador o d'Esquerra, comprenen que Catalunya avui segueix el seu camí normal, no per mitjà d'una revolució inerta, sinó per mitjà d'una evolució natural.

Davant la situació actual i davant les probabilitats d'una lluita violenta a Espanya, cal que adoptem les nostres precaucions. Catalunya té clarament el seu camí traçat: mantenir i portar a la pràctica l'esperit de la República del 14 d'Abril. O sigui: arribar a implantar rigorosament el laïcisme a casa nostra, posar els obrers en les mateixes condicions de la classe adinerada fent que els seus fills disfrutin de les mateixes escoles que els fills dels rics, fent que l'ensenyança universitària sigui sols assequible als més aptes, evitant-hi l'entrada dels inaptes per més influents que siguin, establir retir obrer, fer complir rigorosament la Llei de Contractes de Conreu, i finalment, totes aquelles millores que dicta una consciència honrada i un alt sentit nacional.

Aquest és el camí que segueix Catalunya, i no hem de permetre que la nostra via serena sigui interrompuda per una riuada de sang de ponent. Davant d'un atac a la nostra Autonomia, davant d'un intent de dictadura, el nostre poble ha de reaccionar tal com ara ho ha fet, o sigui estar disposat a la lluita per defensar la nostra llibertat i, si cal, proclamar la independència. Davant d'una possible dictadura d'extrema esquerra, exactament la mateixa actitud. Si els espanyols no es saben governar amb ponderació, cal deixar-los; si intenten implantar el règim seu a Catalunya, cal jugar-nos-hi el tot pel tot.

Catalunya ja té el seu règim. Règim de llibertat i de democràcia, règim que ens portarà cap a la justícia social, i no n'hem d'admetre cap altra. Quedi la violència pels pobles inaptes o impreparats. Catalunya, sortosament, ja és major d'edat.

Altres cop la Guerra?

Els bankers, els capitans de negocis a la manera del funest Cambó, no esperen altra cosa...

MARES: Ara, com sempre, en peu contra els negociants de sang humana!

El dret de la terra

Ignorància i follia dels reaccionaris

Si un estranger desapassionat i culte examina la Llei de Conreus i la compara a les modernes lleis similars, sobretot a les de la post-guerra, no podrà comprendre la fúria oposicionista que contra aquella Llei han alçat certs terratinents i dretistes de Catalunya i Espanya. És, en efecte, una llei que representa una positiva millora per als conreadors, però que no té un caràcter de radicalisme social. Davant l'evolució que segueix el vell dret de propietat, què més podrien voler els terratinents sinó aturar-se per un llarg període en el dret renovat de la llei catalana?

Les condicions especials del problema agrari de Catalunya, permeten d'encarilar-lo per bons camins. En un país de petita propietat com el nostre, on els conreadors tenen l'amor de llur ofici i la vocació de la propietat territorial, no hi ha res més fecund ni més favorable a la pau social que les facilitats donades per augmentar el rendiment de treball agrícola i per a transformar en propietaris de un prou ample tros de terra els rabassaires, parcers i arrendataris.

L'actitud agressiva i epilèptica dels reaccionaris contra la Llei de Contractes de Conreu, és una tristíssima prova de la ignorància i la follia de aquesta gent.

Els nostres reaccionaris — i en general els reaccionaris ibèrics — no són gent intel·ligent ni gent assenyada. Estan per sota, molt per sota, de les classes menestrals i obreres. Mentre que a tot arreu del món els elements conservadors i patronals s'adonen que convé modificar alguns aspectes del dret civil i del dret social per a evitar capgiraments i trasbalsos, ací es converteixen en forces d'obstrucció, i fan pràcticament una feina tan explosiva i perillosa com la dels extremistes vermells.

Incultura: aquesta és la terrible falla dels reaccionaris d'aquestes latituds. No estan educats ni instruits. No tenen la visió dels fets universals ni s'adonen dels corrents històrics de la humanitat. Ignoren les tendències d'avui i la puixança incontestable dels corrents renovadors del dret de propietat, especialment, en allò que es refereix a la terra. I enduts per una violenta ira contra tot allò que els sembla perjudicial a llurs interessos, actuen com a folls provocadors.

Quan les classes conservadores per tàctica hàbil més que per esperit de justícia, s'avenen a la gradual transformació del règim de la propietat, aleshores mereixen ben bé el nom que duen, perquè fan obra veritable de conservació social, o millor dit, d'estabilització.

Però ni conservació ni estabilització no són la immobilitat, i encara menys el retrocés. Conservació i estabilització equivalen a equilibri normal. I prou sabem que de vegades, per conservar l'equilibri cal un desplaçament o un canvi d'actitud.